Luceafărul

Supliment literar al Revistei „Juventus” a Casei de Cultură a Studenților Pitești

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE JUVENTUS

EDIȚIA 2020

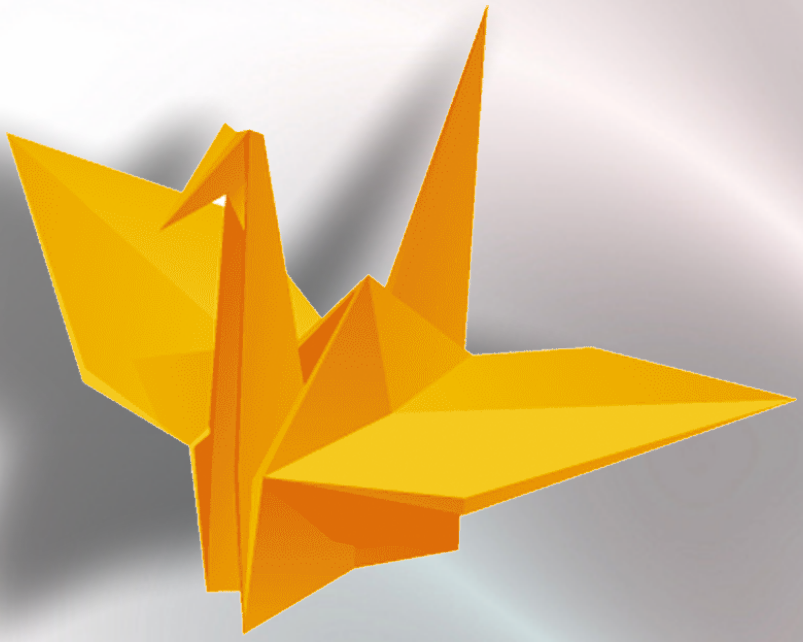

MTS
MINISTERUL TINERETULUI ȘI SPORTULUI

PITEȘTI 2020

CCS PITEȘTI

ADELA ADRIANA SCORȚARU

CCS PITEȘTI

ADELA ADRIANA SCORȚARU - POEZII

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „JUVENTUS”

Atunci și acum

Dacă vă vor ascunde astrele sub urmele uriașului,
lumina se va risipi din sânul păzitorilor de la miazăzi,
se vor înșirui stropi de viață la căpătâiul pământului
iar o viitoare toamnă vă va îndruma spre aduc-ere-aminte,
sub poalele unui gând pur,
sub visul unui nor zoios,
sub inima unui ecou de secolele pierdute,
să vă-ntoarceți...
Să vă aprindeți mănunchiul de scântei
și să-L întrebați pe Dumnezeu
dacă mai sunt locuri în călătoria spre Rai.

O umbră cenușie, pierdută va rămâne în urma voastră
și praful din cizmele învechite.
Veți întreba un luceafăr singuratic
dacă e lung drumul până la răsărit
și dacă se vor trezi curând cocorii.
O să fie noapte,
pe calea bătătorită veți mai găsi
doar visuri somnambule și seri întârziate
la ultima chemare a dimineții.
Să vă-ntoarceți,
O fereastră descuiată vă va aștepta adierea
și o dimineață însetată roua voastră.
Vă voi iubi,
Veșnic, vă făgăduiesc, pentru că
Eu nu cred în apusuri,
Numai în somnuri prea lungi...

Versuri din buzunarul dinspre inimă

Privind clepsidra timpului aflu că maica a fost cea care a făcut,
Ca perindarea nemiloasă a firelor de nisip să nu doară nesfârșit de mult.

Mi-ai fost călăuză printre înfățișări străine,
Şi m-ai rezidit când mă simțeam în ruine.
Mi-ai îngrijit cu blândețe loviturile usturătoare,
Şi cu iubire ai surâs și mi-ai spus: "Va trece, chiar dacă acum doare."

M-ai îndrumat să îmi privesc fricile-n față,
Şi atunci când e greu, să nu renunț la speranță.
Și ai mai spus că pentru un succes nu am nevoie doar de vreme bună,
"Întotdeauna curcubeul apare după furtună."

Tu mi-ai amintit că deosebirea dintre neîn-credere și certitudine
Ține atât de ceea ce-mi doresc, dar și de atitu-dine,
Mi-ai împărtășit că sinceritatea e întâlnită din ce în ce mai rar,
Și să nu mă aștept să o găsesc la oameni ale căror valori morale nu există sau dispar.

Pot spune că ai fost și vei rămâne cel mai bun autor,
Pentru că mi-ai întipărit învățături, indiferent de decor.
M-ai sprijinit când nu aflam rezolvarea,
Când nu găseam răspunsul, tu ai schimbat în-trebarea.

Vorbele nu ajung pentru a putea să îți mulțumesc...
Spun simplu: Dragă mamă, te iubesc!

Un basm nespus

A fost cândva...
TU-îți încercai aripile cele noi
în căutarea unui gram de lumina;
EU- te chemam din urmă, să cobori,
ca să-ți bat în cuie ecoul;
NOI- mult prea rar uniți în același cuvânt,
aproape doi,
aproape unul și altul.
Nu a fost un basm...
Zâmbeam în privirea ta goalsă
ca să nu-mi mai caut chipul
în alte fețe,

ADELA ADRIANA SCORȚARU

CCS PITEȘTI

ADELA ADRIANA SCORȚARU - POEZII

sau alte drumuri de toamnă
și te-am rugat să nu îți pleci privirea
și să nu-mi strivești visul printre valurile tale.
Ai lăcrimat puțin într-o clipă ascunsă
și parcă âmi spălaseși o mie de greșeli...
puteam să mor,
dar nu mai învățasem să reînvii
și am rămas agățată de un gând nebun,
la un capăt de zi sfârșit prea devreme,
așteptând tăcută ziua de ieri.
Dar..
Ție nu-ți plac basmele...

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „JUVENTUS”

ALEX NEGURAN

2

CCS PITEȘTI

ALEX NEGURAN - POEZII

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „JUVENTUS”

Liniștii căminului meu

(un poem în trei ființări)

Liniștea nopții naște lătratul câinilor.
Aerul nemișcat țese fantoma trecutului
pe care inima
îl mai bate încă.
Apa trece, pietrele... se sfarmă,
copacii se usca, iar câinii mor
Eu îmbătrânesc
dar Timpul rămâne pe loc
parcă toate sunt măsura lui, și nu el al tuturora.
Într-o asemeanea liniște m-aș putea odihni o veșnicie.
Dar asemeni lătratului câinilor,
și odihna mea
se sfarmă în zorii zilei.

***

În noaptea aceasta liniștea e spartă de lătrtul câinilor.
Se adună în cor
și sfarmă tăcerea
în mii de bucăți.
Aplecându-mă să le adun
văd reflectate
în cioburi
amintirile ce-mi dau afară
printre riduri.
Mă cufund într-una
până dimineață când mă voi trezi
încă tânăr.
În vacarmul zilei
uit
liniștea spartă ce sună
a acasă

***

De-ai vrea să mă mângâi vreodată cu ceva,
Rogu-te, ia linistea nopții așa cum o auzeam
de la fereastra mea de-acasă.
Așează-mi-o pe timpanul spart de zgomotul vremii.
Pe tot pământul doar el mai poate înțelege
o asemenea amintire.
Ca un june
în freamătul bâlciului
uit aceste înțelesuri
până în zilele de pe urmă.

Despre Cer(ebrum)

Fiecare dintre noi avem un cer
pe care zburăm
cufundați în lumină şi întuneric.

Fiecare avem o stea
ce cade sau urcă.
Depinde cât ne sunt de neastâpărați ochii
să-şi pună dorințe.

Fiecare avem câte un crater pe lună
înspre care înălțăm rugăciuni...
poate ne va înghiți cândva dorințele rămase în aer.
Dar unii avem craterul
tocmai pe fața nevăzută a lunii,
aşa că nu îl nimerim niciodată
cu rugile noastre.

Fiecare avem câte un Soare.
E acolo, dar nu îl putem privi
decât cu teama de a fi ultimul lucru
pe care îl vom vedea.

Fiecare avem câte un nor
pe care plutim.
Asta până când ne dam seama că
totul e doar abur
şi atunci cădem
...cu puțin noroc,
poate pe alt nor.

Fiecare avem o planetă a noastră,
nu una pe care să o stăpânim ori să o legăm,
ci una în jurul căreia să gravităm.

***

Iar înspre miez de noapte,
toată eternitatea cerurilor noastre,

mai cuprinde în întunericul ei,
din când în când,
şi artificii -
minuni efemere
ce luptă, cu întreg Cosmosul,
pentru un loc de cinste
pe retina noastă..

Ecce Homo

După ce s-a născut,
Universul
şi-a deschis ochii
..."şi a fost lumină".
Apoi, un Suflu, l-a învățat
să clipească.

Trăim, de atunci, în cadența clipirilor sale,
până când îşi va strânge ochii
atât de tare
încât tu şi cu mine - o singură lacrimă,
ne vom prelinge, în jos,
pe toată fața sa.

În urma noastră
vom lăsa şanțuri
pentru celelalte lacrimi
ce ne vor urma.

RADU CORA

3

RADU CORA - POEZII

Ție, Cassiopeia

Orizontul
înghite ultimele fibre de lumină
de pe tava retinei mele
să-ți facă loc
ție, Cassiopeia!

Împachetez în iris
primele reflexii nocturne
scăldate
în brațele tale...
ți le trimit
ție, Cassiopeia!

Având orizontul risipit în noapte
te caut
nerăbdător...
îți încredințez propria regăsire
ție, Cassiopeia!

Limitat de veacuri de lumină dintre noi
nu-ți pot mulțumi
pentru glasul călăuzitor
ție, Cassiopeia!

Voi trimite o reîncarnare
să îi cunoască
pe strănepoții brațelor tale...
îți pot doar promite
ție, Cassiopeia!

Scrisoare către Steaua Nordului

Atunci când privesc marea
nu îmi pot dori
decât
să te fi cunoscut în vremea în care
cadranul oricărei busole
îți găzduia
portretul.

Catharsis

Tu, înger de sticlă cu aripi arcuşuri
Te spulberi în ciclul de văi şi urcuşuri.
Simfonice valuri din vânt de vibrații
Se curmă în marea de false creații.

Îți faci cu migală din lut şi din scânduri
O temniță rece-n castelul de gânduri.
Te-nchizi cu vioara ce-ți poartă esența
În umbra în care se pierde prezența.

Sătul de invidii, de şoapte acide,
Sătul de veninul din inimi aride,
Cerşeşti de la viață să-ți ardă poemul...
Vibrând pasiune, îți cânți recviemul.

Te-agăți cu timpanul de corzi de vioară,
Vibrația artei refuză să moară.
Pictezi portativul din cvinte de soartă
Cu valsul în care dansezi pentru artă.

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „JUVENTUS”

ȘTEFĂNESCU CRISTIAN EMANUEL

Contur mundan

cărți arse-n mormane fumegânde
mirosul greu al unei noi generații de nevăzători
crapă albastrul cerului și-l coboară-n ploaie pe pământ
curge cu apă chioară peste străzile în carantină
și toate semafoarele arată un roșu sângeriu
ne-am oprit umanitatea în schimbul imunității
la Dumnezeu la credință dragoste valori
pe conturul unei guri de canal se rotește o monedă
se învârte precum un dervish extatic într-un dans
pe marginea abisului dar cade în hău
un ban gheață plătit de-un străin pentru nimic
banii nu luminează-n întuneric și nu țin de cald
și sper că într-o zi ploioasă când n-o s-avem curent
în cutia noastră de beton în armat cu iubire
ne vom strânge-n brațe așa cum ești așa cum sunt
două trupuri goale două coate goale
dansând la balcon pe muchia unei lumi mundane

Instinct de furie

furie în degetele căptușite-n piele roasă de lovituri în pereți
nebunie din praf de meteori uciși într-un impact măreț
ură dezlânată neregulată impasibilă
adâncimi neexplorate încarnate-n firea mea umană
sunt război între clișee un antagonism de sentimente
port în pungile lacrimale otrăvuri și-n iris lumini ucigătoare
consumabile consumate consumându-mă
n-am suflet l-am ars ucis l-am dezinstalat
fișier corupt de-o generație infectă
consumând dezinfectant

mă reneg mă auto reneg și exilez
într-o fâșie a paradisului meu narcoleptic
în care pe-un Styx în izvorâre
plutește suav imaginea iubirii
scoasă la o imprimantă veche
pe-o hârtie mucegăită
în care chipul ei s-a deformat
când a plecat de lângă mine

răcnesc mă zbat rostesc
incantații himere deziluzii
le-adun într-un mare colaps
o explozie de lumină chioară
ce mi-a injectat privirea cu șrapnel de nesomn
în sinea mea însă de ceva timp încoace
 oricum mimez odihna permanentă

Tăcere

străzi decorate pentru parada unei tăceri
mai mare ca oricare alta de până acum
mai intensă decât însăși moartea
felinare stinse borduri spoite de lapoviță
canale sigilate îngropând în căldură ieftină
toate ironiile umanității
 sărăcie netă într-o lume brută
drepturile omului într-o lume nedreaptă
un maidanez ajunge-n bulevard din spatele unui bloc
și ca de ziua națională defilează-ntr-un ropot de aplauze
al unor cerșetori care deranjează sfâșiind tăcerea
dintr-un bloc s-aprinde o lumină și încă una
precum candele de sfintele Paști
iar în rolul unui Cristos sacrificat
un bătrân bărbos netuns și semi dezbrăcat
mormăie o rugăciune-n somnul tulburat
pâinea noastră cea de toate zilele
dă-ne-o nouă astăzi
că mâine ne-om descurca
și luminile se sting
și-a rămas din nou tăcerea
o tăcere mai intensă mai ironică
despre iubirea de-aproapele

ADRIAN LĂCĂTUȘ

Noi nu plângem

Noi nu plângem,
doar sângerăm pe hârtie.
Pictăm în nuanțe de roșu
frigul, nefericirea și trădarea.

Măcinăm trunchiuri de copaci și pietre
apoi redăm culori amorțite de ani

Respirăm prin tubul de cerneală,
Arătăm cum marea de la colțurile ochilor
este poarta cu balamale grele
Prin care oricine poate vedea universul
cu tot cu furtunile lui.

Cuib

De când m-am făcut cocon,
marea mi s-a înecat.
Nu-mi cunosc
mâinile,
reflexia,
ochii.
Prea multă ceață.
Să deschidă cineva
fereastra...
îngropați în cuibul-planetă,
ne sufocăm.

Timp

Mi-au șoptit copacii
din suflet,
C-avem gânduri de lemn.

Le-am povestit lupilor
despre haita stelelor.
Timpul îl măsurăm
cu lungimea manșetei
inimii.

ALEXANDRA CHEROIU

Fără iubire

Fără iubire Doamne
Mi-e creierul în ceață
Mi-e sufletul de veghe
Și minții îi e greață

Fără iubire Doamne
Simt cum mă scurg ușor
Din viscere in lume
Și mi se face dor

Fără iubire Doamne
Se nasc lucruri mărunte
Expresii de durere
Ne sapă gropi pe frunte

Fără iubire Doamne
Văd că iubesc iubirea
Iubesc ce mă-nconjoară
Natura, omenirea

Fără iubire Doamne
Mă îndrăgostesc de rege
"A fi sau a nu fi"
Contextul înțelege

Când

Eu nu pot să trăiesc
Fără să-mi dau emoții
Fără să îmi imaginez
Că stărui-voi în vreo vreme
Și o să-mi cresc nepoții
Eu nu pot să trăiesc
Fără să-ți mai arunc
Din când în când
Fără să stărui vreun moment
Din gând un „Când?"
Eu nu pot să trăiesc
Fără să îmi surprind uimirea
Fără s-adulmec
Ca turbata
De ce-i în stare omenirea
Visez în fiecare clipă
Să-mi fi Reacțiune Acțiunii
Așa-i spun eu iubirii
Așa-i spun și nebunului
care vrea a trăi
Așa îi spun oricui
Din clipă-n clipă
Mă înșfacă resemnarea
Și voi mai bate-un cui
Din clipă-n clipă

Alb și negru

Mi-e disecată umilința
Până la oase
Și dincolo de ele
În eternitatea imaturității
Care mă doare
Pe care o iubesc
Am acceptat
Lobotomia emoțională
Până mi-am dat seama
Că nu are efect
Și emoțiile s-au intensificat
Întrun ritm
Care nu are măsură
Extreme

Dansul elegant de pe
Muchia cuțitului cu
Care am vrut
Să îmi lărgesc orizonturile
Îți era dedicat
Ție
Privește-mă
Dansez între alb și negru
Până la catharsis
Atunci când fiecare
Bucățică din mine
Va fi zburat de mult
În nemărginiri
Iar singura dovadă a existenței mele
Va fi o poveste

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „JUVENTUS"

ANA MARIA VASAR/ *Naghi Ana-Ramona*

CCS PITEȘTI

ANA MARIA VASAR/ *Naghi Ana-Ramona* - POEZII

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „JUVENTUS”

Peisaj static

Am așezat
pe câmpul tău fragmentar
toți ochii care mi-au rămas.

De-a lungul său,
timpul își scaldă tâmplele
în mocirla rămasă
din moartea unui alt chip.

Cu trupul înrămat
în podeaua pământurilor
sap după o oglindă,
să văd
cum mânile-mi
culeg
toți ochii care ți-au rămas.

O altă moarte a trecut
pe lângă scheletul privirilor goale.

Zbor

M-am părăsit,
tot ce este permis
s-a golit.
Pe bolta cerului senin,
umerii s-au frânt,
în coastele păsărilor încordate.
Ele mă privesc ,
cu ochii scăldați
din apele unui zeu creat.

Anevoios,
mușcăm
dintr-un zbor absurd.

Pe chipuri întoarse

Orb,
zorii zilelor
mănâncă
din natura unui abis mărginit
de podul palmelor tale.
Îi gâdili tălpile,
până când toți pașii
se leagă
de mâna imobilă
a zilelor întârziate.

Cu încetinitorul

În pereții casei
se sapă cu încetinitorul
trupul unui război suspendat
de viața zilelor,
pictate peste ochii goliți
de mine însumi.

Tavanul e difuz
de matricele lebedelor moarte.

Trup,
din tine
brațele-mi decad
peste aripile albe
ce se zbat
atât de viu,
să mai danseze încă o dată
în mine
dragostea pentru libertate.

Mers convalescent

Pe umerii mei
se sfărâmă
ochii care sfărâmă
povara unui alt fiind.
În ochii lui
se sfărâmă
un trup înfășurat
sub pașii verzi.

Am umerii murdari
de spuma zilelor
ce curg
pe chipul tău -
tot terestrul e blestemat să umble
cu pașii unei femei desculțe.

IULIA ANAMARIA GHIDIU

maternală în doi

zăpezile ne bârfesc pe bună dreptate
din sânul tău de bumbac curge
un lapte de pasăre nebun de alb
mă vrei în zborul tău
flancat de aripa-lamelă

să dorm în aşteptare
să mă trezesc aflând că m-ai născut
gemând după iubire cu buza răsfățată
să mă adapi la pieptul celor fără adăpost

când mă iubeşti pereții
suspină în ritmul abundenței lactozei
vreau să fiu sănătos te vreau
inclusiv într-o cameră frigorifică
să pot păstra nealterată
calitatea laptelui după ce zbori

topiți în ninsoarea lumii
căldura ține loc de durere

dor pe margini

curbura carpaților fumată intens cu privirea
trasă în piept confundată cu inima lipsă
mimează conturul unde-mi adăpostesc
anotimpurile perene

erodată de ploi
nu e în stare să țină de cald musafirilor
adunați în cele patru
camere
două
câte două
legate cu sfori invizibile

harta suprafeței pe care o locuim
e greu de suportat la prima vedere

dorul aleargă sălbatic în ultimul lui galop
se leapădă de cartușuri golite pe jumătate
de iarba verde crescută în mușchiul cordial

e gata să emigreze
din țara unde nu mai ești
tu

continent ad-hoc

de la malul cra până la malul ter
se întinde soclul de lavă stătătoare
-zonă-tampon între noi-

râvnesc demult la o luptă deschisă
cu toate că m-am ferit să o declar în presă

răspund invitației de unu la unu
ne refugiem în cortul de umbre din marginea zilei
-continentul nostru ad-hoc-

armurile deschid focul latent
al iubirii pe care o ridicăm
în no-fly zone
fără a vătăma pe nimeni

pe acolo nu trece nimeni

e nefast că totul se întâmplă noaptea
fără a-ți privi adversarul în ochi

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „JUVENTUS”

MIRUNA - MARIA MIRON

Ai să zâmbești

Și-ai să zâmbești lucid,
Îmi spuneam pe repede-nainte
Atunci când nurii tăi
Galopau Dumnezeu știe pe unde.
Ți-a lăsat originea-ți
Limbă de moarte
Și-ai să râzi când nu ai hățuri
Și Ea, mereu Ea,
Avea ochii de miere la răsărit?
Eu am avut și am doar ape
În care te scăldai formal.
Ea te-ar fi scuipat
În miezul inutilității tale
De bărbat searbăd,
Eu, de pe mormanul gunoiului tău
Aș fi putut să tac
În prosternarea făgăduită;
Regăsirea mea e undeva
Într-un birt nenorocit,
Personal și foarte gol.

Sfârșit

Paradoxul iubirii noastre
A supraviețuit celei mai geroase ierni
Și a murit cu fast de iarbă crudă
Într-o primăvară deșănțată.
Cel mai sordid martie
S-a-ntrupat din jale,
Ca Electra.
Ne-am găsit în haosul
Celei mai nenorocite zi,
Ne-am înstrăinat cu forța
În cea mai nenorocită primăvară.
Ne cată-n priviri
Aceeași stea blestemată,
Eu nu am dreptul să știu,
Dar știu despre clepsidra din piept.
Eu nu am dreptul să simt,
Dar simt cum icnește a sticlă
Și a sfârșit de mai.

Doliu

Uite-o vară neagră
Dantelată-n spini.
Uite-un fulger
Năpustit la finele ei.
Te aștept
Cum așteptam iluzia tremurândă,
Când pletele mele
miroseau ca tine;
Tăceam mult
Și vedeam doliu
Și vedeai doliu,
Nu era muribundă noaptea!
Nu avea crini translucidul nostru,
Dar eu știu...
Eu știu să-mi rănesc tălpile:
Cu noi, în doliu de trandafir uscat.

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „JUVENTUS”

RALUCA VLAICU

Clipe

Cu râsete pe fundal
se deschide
bucata mea de cer,
într-o bula
cu un tic-tac
amuțit.

În timp ce Kafka
haşurează perimetrul
perfecțiunilor imperfecte,
gândacul viețuiește
cu prea multe tentacule
cu prea mulți ochi
cu prea puțin iz
de libertate.

Libertatea eterului
șoptește despre
clipe netrăite,
suspendate,
dorite
într-un fum
al contemplarilor
furate.

Atunci am iubit neiubitul.

Pe catafalc

Dansam
cu sufletele izbite pe catafalc
pe note nearticulate,
cu zâmbete grăite
si șoapte înecate în credințele bocite
din noaptea valpurgică încremenită
de timpul ce a pierdut timp.

Iubeam
sufletele răstignite pe catafalc
în clipa rătăcită-n timpul
ce şi-a refuzat începuturile.
Muream,
Suflet pierdut pe-un catafalc,
dorind şi carnea şi lumina
între demoni sfințiți de îngeri
şi îngeri zâmbind
a veşnicie.

Şi moartea îşi aprinde o țigară

Şi moartea îşi aprinde o țigară,
alege cu ochii larg închişi
ia zarul în mână,
se joacă.
Hazardul legiuitor
uitat
în Tablele lui Moise
rupe sufletelor neîngropaților.

Răstignitul,
azi,
nu a va mai salva
pe nimeni.

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „JUVENTUS”

ROXANA TOȘU

ROXANA TOȘU - POEZII

Miercuri

Ești doar o zi de luni pe Pământ
Între atâtea palme de fericire
Care nu își mai găsesc liniștea pe străzi.

Marțea sunt eu
Eul este joi
Pământit în cercurile iadului
Unde nimic nu moare.

Vinerea ne așteaptă la marginea abisului
Să-i cântăm în curcubee
Toate zilele pe care nu le-am iubit.

Culori de inimă

Am întrebat-o în tăcere
Inima ridica din umeri.
Privea înainte întunericul
Părăsit parcă de gerul timpului
Arzând eternități.

Am întrebat-o în tăcere
Inima ridica din umeri.
Privea războaiele viselor
Dansate parcă de ani,
Iubindu-mă pe mine.

Am întrebat-o în tăcere
Inima ridica din umeri.
Privea înainte Soarele
Răgușit de sânge
Născător de demoni.

Am întrebat-o în tăcere
Inima iar ridica din umeri.
De ce se face târziu?

Himeră

Ai ascuțit dimineți
cu chipul morții
grăbit, fără sânge pe mâini.
Ai plecat spre lună
fără să o întrebi
de ce ne visează.
Ai ucis zile
fără să știi
câte suflete primeau la schimb.
Din când în când în uitare
alteori în amintiri.

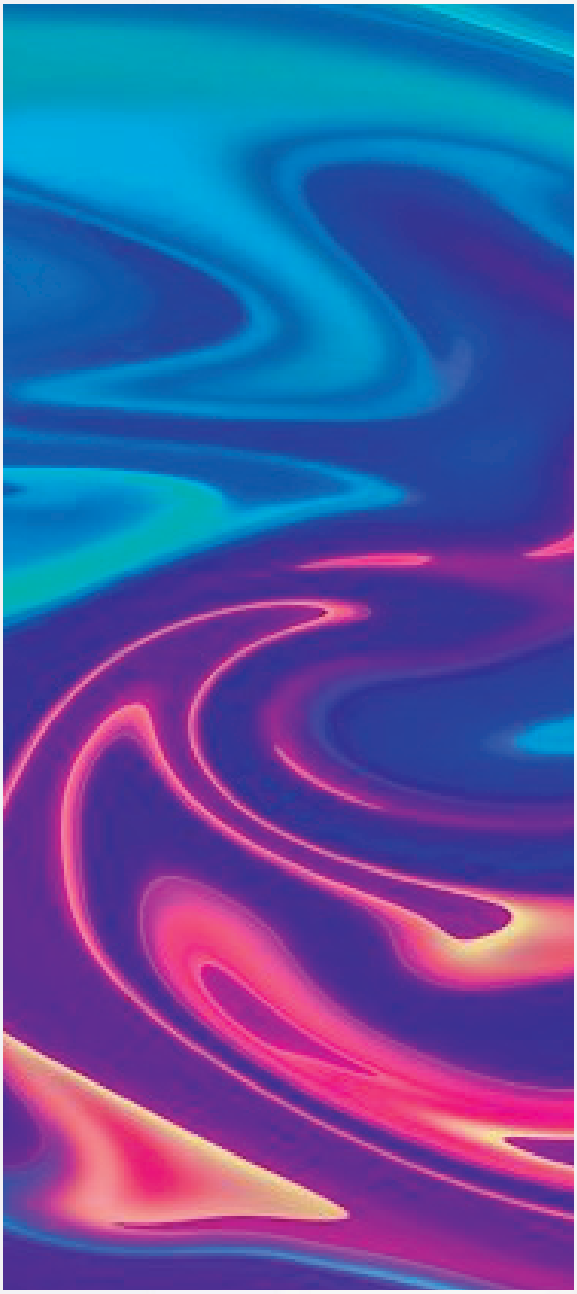

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „JUVENTUS”

STĂTESCU ANDREI - CĂTĂLIN

Plouă

Plouă...
Și din cerul zidit nu mai curge nimic,
nu mai picură apă, nici imos de culori...
Ce curge... Ce curge e lacrimă, dor și suspin!
Sau spin, nenoroc de chin și venin...
Plouă...
Te cred pe cuvânt, dar tu nu m-auzi și nu vezi...
E greu să contezi când nu simți și te pierzi...
mai rău când nu ești cine ești când visezi...
și iad, când în ploaie te-arunci și dansezi...
Plouă...
Umbrele feresc siluete de ploi,
păcat când în umbre ne-aflăm numai noi...
și greu când în bălți te privești și plângând...
de cine ai fost și ce-ai vrut pe pământ...
Plouă...
Afară e verde, dar noi încă toamnă
mai vrem să dispară, mai vrem să dispară...
e toamnă în suflet, e toamnă amară:
Plouă, e frig, nevrotic, e seară...
Când îți plouă inima, atunci să te-așezi lângă
geam să asculți!

Atât că nu te pot avea...

E zarvă mare iarăși printre gânduri,
Tu... absentezi din ce înseamnă "doi",
și-am obosit atât să te mai caut
cu rânduri nesfârșite despre noi...

Și nici nu știu de vremea de afară,
Tu... parcă îți place să alergi prin ploi,
m-am încurcat în paginile noastre
ce, iară, ne întruchipează doar pe noi...

Să zbor, ori să mă-ngrop aș vrea,
Tu... te-ai deshumat deja din mine,
ori ce-ar putea rămâne din ceva
dacă ai scos tot ce avea în sine?

Și beau atât cât să nu pot uita,
Tu... atât că ai uitat deja de mine...
nu știu cum ai putea schimba
ceva ce-i bun deja, în bine...

Și dacă e dat să te întorci din drum,
Eu... atât că nu te pot avea...
sunt pulbere-ntr-o lume fără tine,
dar praf dacă ai fi din nou a mea!

E zarvă mare iarăși printre gânduri
Și beau atât cât să nu pot uita...
Și nici nu știu de vremea de afară
Să zbor ori să mă-ngrop aș vrea,
Eu... atât că nu te pot avea...
Nu există iertare, există doar inimi care se
prefac că nu simt...

A șoimilor e țara

Cred în tine, dulce plai,
Încă pot să cred că ai:
iarbă, munți, copaci și păsări,
coviltir din cer cu stele,
coperișul de nuiele
peste neamul tău de piatră,
cred că încă ai putere
și răbdare și voință
și că ești tu cea din urmă
undă blândă de căldură
ce își strânge-n brațe frații
și surorile deoparte...
Cred în fiii tăi puternici,
pui de lele fără moarte
și în cei ce duc în nume
nemurire și victorii,
întregime, uniune,
un pământ de drepte visuri,
de iubire parentală,
de trezire din suspine
și din viața noastră amară!

Văd că ești îmbolnăvită,
stadiu terminal: trădare;
văd că ești nemulțumită
și cum e lăsat din fire,
ale unei mame răni
imprimate în adâncul

STĂTESCU ANDREI-CĂTĂLIN

materialului trupesc,
să lovească, fără minte,
tot în cei ce o iubesc.

Văd acum, atât de clar,
cât de mult înseamnă om,
când odată ajuns în creastă,
în coroana unui pom,
să poftești la fructul său,
nu apare ca și crimă,
însă vai de cel ce lasă
copacul fară lumină,
și confrații fără hrană,
căci de-ajung înfometați
ori se pleacă din livadă,
ori se-omoară între frați!

Însă cred, pajiște verde,
că țărâna nu ne cheamă.
Prea devreme pentru pui
ca să bage ei de seamă
că zborul întâi se-nvață
după ce-ai căzut din cuib,
după ce-ai rămas orfan
de părinții neamului,
iar că înălțimea culmii,
vârfurile munților,
nu-s atinse de găini,
ele-s ale șoimilor.

Deci, cred, dulce patrie
că tu ești aceeași punte,
ei rămân găini de casă,
iară noi, șoimii de munte!

TEODORA VASILESCU

sunt adora
dora
ra

hai în lume pot să te iau cu mine oriunde să te ascund ca pe un cartuș de țigări nedeclarat la vamă să te iubesc mai puțin așa cum meriți și cum îți place ție
să-ți spun mereu
eu sunt your one and only și clișeul ăsta ne ține încă în picioare
lasă-mă să te văd dimineața la șase când răsare soarele să mă gândesc la tot ce e mai rău și să îmi fac multe griji să visez la chestii mărunte și fără final fericit sau
făra final
- așa cum e așteptarea unui miracol când nu crezi că există așa ceva -
sau sufletul pereche când lumea se duce dracu’ odată cu tine râdem și plângem dar nu-i nimic că la finalul zilei
tot singuri ne întoarcem pe partea rece a patu-lui și ne gândim
oh ce zi frumoasă
ctrl shift
delete

ce zi frumoasă pentru știință

ne-am trezit dis-de-dimineață am văzut cum arată lumea la șase jumate între patru pereți care știu suficient cât să nu mai zică nimic disci-plina asta pe care o învățăm din nou are ceva mecanic aproape natural dacă te lași purtat o să te trezești cine-știe-unde poate
nu există
așteptare și
lucrurile doar se întâmplă
ca o explozie într-un spațiu închis bum-bum-auzi-tăcerea și
dispari

un alt om o să vină și o să te admire de la o distanță corectă o să observe micile ticuri care îți dau viața de zi cu zi peste cap o să treacă cu vederea tot ce ar putea să fie lângă tine și tot ce nu o să fie că așa se face mai nou:
un acord tăcut prin care accepți dragostea
așa cum accepți tăcerea când ai multe multe multe de spus și sfârșești prin a te uita la pereți molfăind guma din care nici măcar aroma pepene galben nu
te mai ajută să crezi că ești unde nu ești unde nu vrei să fii cu cine ești și cu cine nu o să te ții de mână când o să auzi
stop
și de la capăt

eu sunt aici tu unde

a venit viața și m-a crescut ca pe o sămânță în pământ fertil ca pe un pom pe care îl muți de colo-colo și tot dă roade ca pe o vrabie pe care cineva încearcă să o salveze de la îngheț contact unu la unu respir respir respir o boală autoimună se strecoară în corpul meu mă uit la mine în oglindă e imaginea unei fetițe pe care nu o cunosc
a venit viața și m-a luat pe sus ca la o petrecere cu multă lume când te sufoci tu cu tine și ni-meni nu mai are loc când iubirea e un craniu fosforescent în care cineva și-a pus doza de bere
ți se face rău de la atâta fum și de la atâta așteptare te lași pe spate și
te întinzi ca o pisică pe canapeauna verde-praz din holul mare ca un apartament la care bunicii tăi visau cândva
te gândești la tot felul de prostii - la cardul care a expirat mobilitatea pisicilor atenționările de ger singurătatea excesivă ca un strănut neașteptat care își face inima să se oprească
un om vine la tine te gândești că asta trebuie să fie șansa ta un petic un aragaz aprins un calorifer ruginit o șapcă agățată de trofeul pen-tru cea mai bună pictură în ulei
un om vine la tine cu mâinile reci ca gheața și te întreabă despre vreme
îți spui sincer așa încât să nu te audă nimeni nici măcar tu
a venit viața
și eu nu sunt pregătită

IULIAN- EMIL COȚOFANĂ

Mărturie

Scrisul îi afirmă
ochiului istoriei

grija stă în anduranța podoabelor

timpul macină
o vreme și încă o dată pe atât

lentila se apropie și caută
cunoștința dinăuntru grăitoare prezentului

Clipita

[...] Car j'ignore où tu fuis, tu ne sais où je vais, [...]
À une passante, Charles Baudelaire

Trecerea

mi-a îndrăgostit ochii
pașii i-au luat
în depărtare

locul clipei așteaptă o nouă plimbare
o vedere

În dulcele stil DADA

fals minitur

n r m e ă o
î v e d r b
e z i

ochii tăi reflectă fărâma mea

puștile urlă

r u
fără u m n m
e e

fără țară

toatele semnele
egale
joacă pe hârtie

r
e
v v
i i
n n

caut timp și tăcere

ADELINA-MARIA HOMENCO/RILURI

RILURI - POEZII

Zămislire

În noaptea celor mai de seamă patimi
Inima-mi din trup, s-a zămislit
ca o furtună de săruturi
și pământ
m-am închegat
...din nimic.

Însetat de lume și flămând,
Am țipat
"Mamă, naşte-mă odată!"
şi atunci, cântând
o odă a Morții, am urlat,
şoptind un fel de poezie...pictată.

Într-un abis al lumii celor fără de menire
mi-am pus pe creştet
făgăduire,
să fiu un un ochi,
o inimă
și-un vis.
şi într-un final, un mut poet
ce-a țipat
poezie, n-a scris.

Lacrima unui Neînsemnat

Genele ți-se arcuiau, în Sus
și ochii-ți clipeau
c-o durere
cum n-am mai văzut vreodată.
Buzele se frământau și scârțâiau
ca o vioară
Un plânset.

Cea mai frumoasă odă
A durerii
am auzit-o-n suspinul tău.
Molimi şi foamete?
Toate astea-au dispărut pentru o clipă
Şi cea mai mare durere din Lume
a devenit Zâmbetul tău.

Speranță

Mi-am făgăduit că sufletul
ce-l port
nu se va mânji de noroi,
nici măcar în zilele cu ploaie,
nici dacă îmi uit umbrela,
Undeva, pe-un peron.

Și fără să pot să
pun o întrebare, măcar,
eram în baltă.
Și sufletul meu stătea acolo,
făcea clăbuci de ploaie
şi mă privea
Cu durere.
Din noroi,
sufletul meu se uita la mine
Și ochii mei au devenit două stele
Care căutau nemărginirea-n mocirlă.

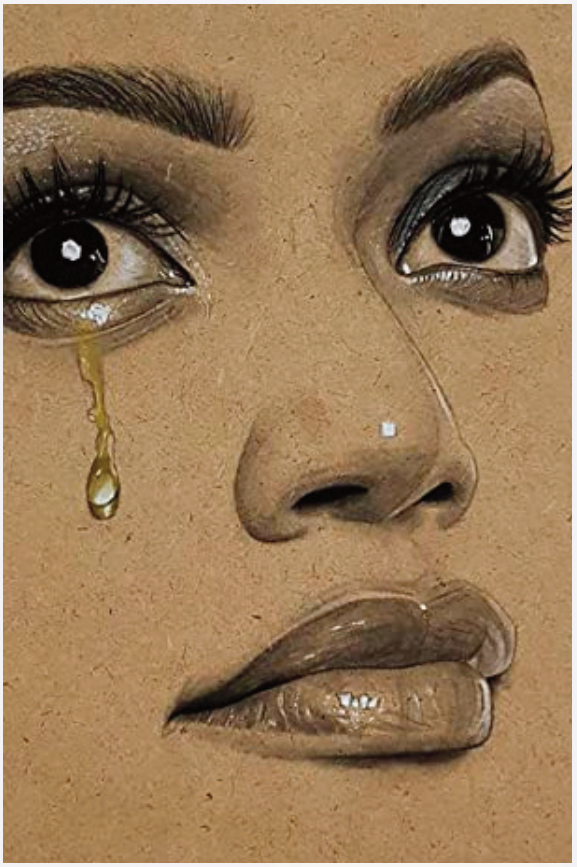

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „JUVENTUS"

DIANA ADRIANA MATEI

Călugărul alb

Trecuse des prin ierni cărunte,
Cu geru-n vârstă se ținea,
Purta-n veșminte veacuri multe
Și-n ochi privirea mai era.

Doar straiele-i cu-apus de soare
Mai semănau în cer pământ
Să-i crească raze lungi, bălaie,
Între mătase și mormânt.

Pe munți ședea și-n poale strâmte,
Încununa palmele două
Prin degetele-i lungi, mărunte,
Lacrimile stăteau să plouă.

Și se ruga cu-n nor în suflet
Și glăsuia singur din șuier
Și vânt, și grindină, și plânset
În cantecul din lemn de fluier.

Eram un prunc și-un miez de nucă
Când l-am văzut stând pe o piatră,
O jale de metal adâncă
Plângea în el și cădea stearpă.

S-a lepădat ușor de haină
Și a căzut din mâini spre piept,
Rămas pribeag, fără de taină,
El încă vede, eu aștept...

Rembrandt

În urma jumătății sale de umbră
o pensulă stătea la coadă.
Nu putea ține pasul cu noroiul mobil
pentru a-l începe pe cel mai static.
Se trezise înconjurat numai de noroaie secate
- Ale cui sunteți, întreabă
că umbra mea nu face umbre!
Nici un răspuns.
Stăteau în jurul lui ca niște odalisce surde
așteptând doar ca să le vină rândul.
- Să încep cu a mea, a zis.
Care?
Toate îl priveau de parcă
fiecare era singura și numai a lui.
- Ce chipuri de mocirle aveți
însetate până în măduva oaselor!
Care măduvă?
Care oase?
Ducea cu el și o găleată cu apă.
- Apa e pentru mine,
o beau și nu-mi curge noroiul din piele!
Trebuia să înceapă și nu știa cu cine.
A înmuiat pensula în apă, vrând
să înceapă cu cea de dinaintea lui,
doar că, între timp, îi dispăruse în spate.
A înmuiat iar pensula în apă
urmând să înceapă cu cea din dreapta,
numai că dreapta deveni și ea stângă.
Avea două stângi și nici o dreaptă,
două drepte iar și nici o stângă.
Găleata cu apă își aștepta încă ordinele.
Norii erau tot mai mulți pe sus.
Prinse găleata de mâner și făcu o piruetă
perfectă.
- Poftim, ielelor, v-am dat tot!
Deasupra lui mai multe pensule lichide
își urmau și ele cursul.
- Nu-i apă,
nu-i pensulă,
umbrele mele nu fac umbră...
Și până la urmă, eu
al cui sunt?

Pan flute

Stăm munți printre păduri și rece,
în coastă lemnul e bătrân,
cântă și luna își petrece
pe după brâul său pagan.

În piatra deasă muza tace
și-o umbră cade peste văi,
e creasta muntelui ce zace
pământ peste străbunii săi.

Urechea-i strânge din timpane
și-o ciocârlie-i bate-n geam;

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „JUVENTUS”

DIANA ADRIANA MATEI

unde te duci tu iară, Pane,
cu glasul tău cântând în ram?

Ogorul îți e lac de-a-notul
și tot codrul îți cântă-n lemn,
dar mâna ta își mută cotul
când brațul meu îi face semn.

Striga muza și-n valea sacră,
blestemul se cutremura,
că-n scorbura din frunza seacă,
stejarul se înfumura.

Focul se înteți-n coronae,
un cântec duce roșcovan
și astăzi printre reci cotloane,
moină în flautul lui Pan!

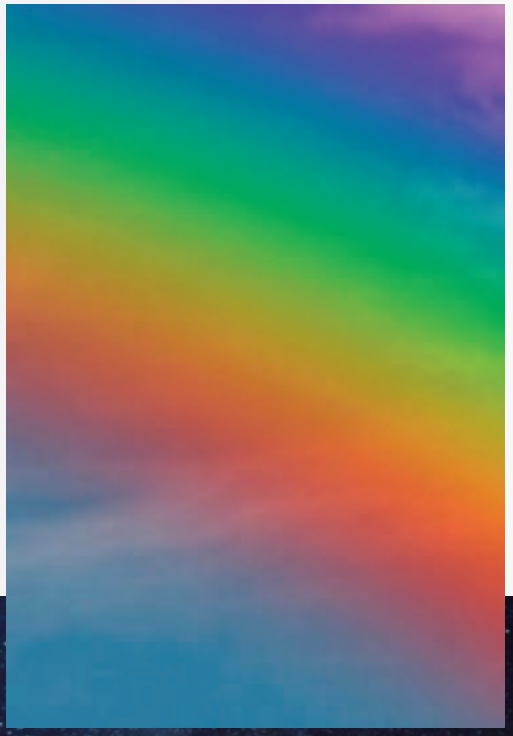

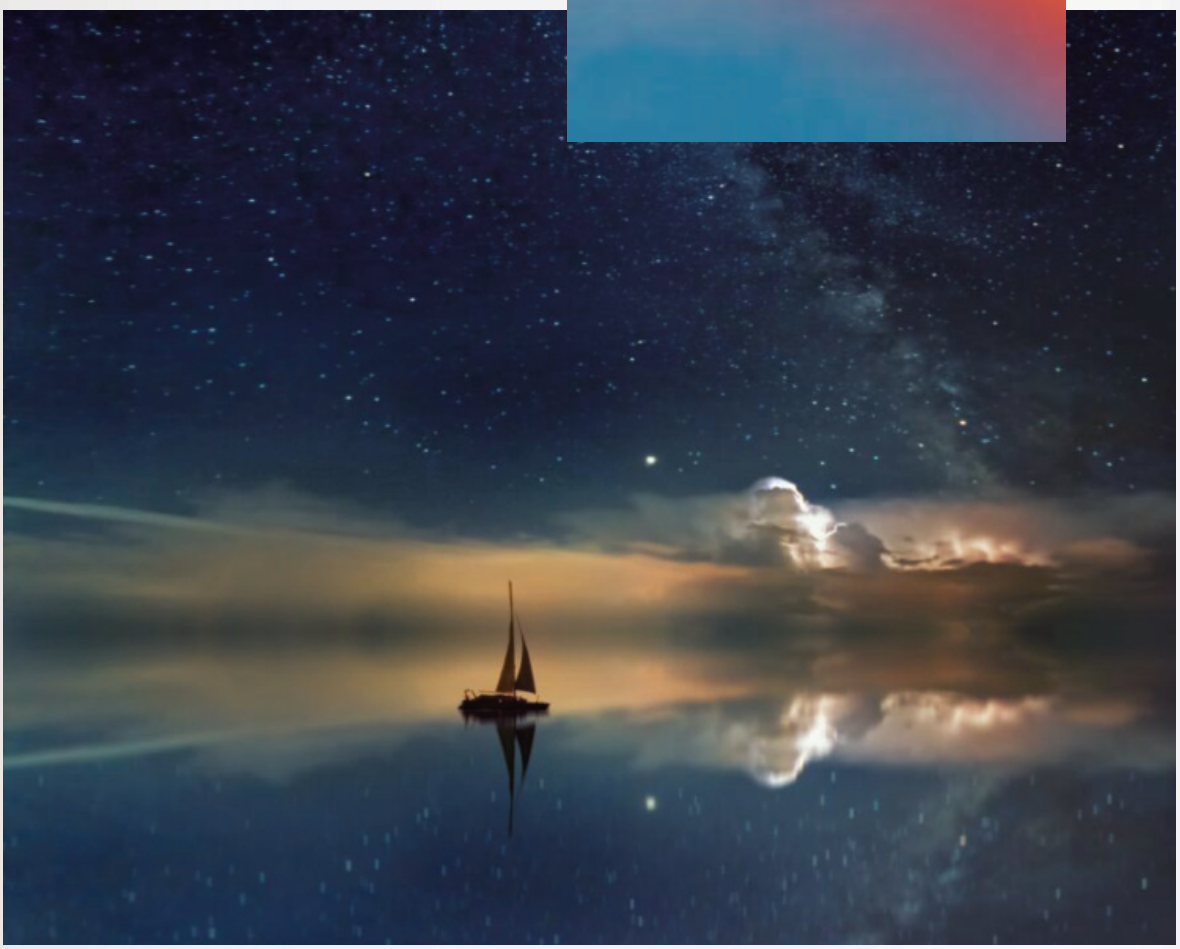

CASSANDRA DAVIDESCU/C.D.

Toamna m-a închis afară

Nu mai umbla prin gândurile mele căutând ieșirea de urgență din nerostitele tale.
Mi se scurg gândurile pe pantof și le calc făr' de urmă de regret în timp ce pășesc cu spatele înalt și fruntea ridicată peste trecutul dintre noi.
Refuză-mă din venele tale pentru că eu nu te mai vreau în momentele în care nu pot să respir doar gândindu-mă că nu mă mai vrei.
Vreau să alerg prin interiorul tău și să mă dezbrac de tot ceea ce ne face noi, de tine să mă dezlipsesc cum se rade o gumă de pe cea mai bună haină.
Șterge praful parfumului meu de pe genele tale și rupe-mă din unduirea transpirației ce ți se scurge pe obraz la auzul zâmbetului meu.
Așează-mă în cartea din biblioteca ce ai ars-o și uită-mă prin rafturile ascunse din mintea ta.
Ieri am simțit că vrei să mă chemi din nou așa că am închis geamurile din pieptul meu și am scris în mod laș ”revin în cinci minute”.
Am aruncat cele cinci minute în eternitate și dacă o să vrei o să mă cauți acolo.
Simt cum scrii pe urma tălpilor mele lista dorințelor tale și caut din răsputeri să șterg voința vrerii tale.
Cineva gătește în capul meu.
Învârți cu vorbele tale direcția pașilor mei și faci în așa fel încât să ne întâlnim „accidental” pe marginea visurilor tale.
M-aș ascunde sub forța unghilor tale care-mi fac pielea să plângă ca să îți arat cum e să fii de partea cealaltă a oglinzii.
Sunt aici și tu ești.
Nu-i nimeni în tăcerea dintre atingerile noastre.
Îmi faci din degete, semn că vrei să te urmez, și să mă arunc fără teamă în albul cearșafului de sub noi.
Te joci cu visele încontrolabile din mine, mă înalți și apoi mă izbești de perete ca să mă des-fac de nu-urile pe care mă tot străduiesc zadar-nic să ți le spun.
Pleacă din măruntaiele mele.
Te rog să locuiești în altcineva pentru că eu vreau și trebuie să vreau să-mi scot mintea la vânzare.
Mă eliberez din strânsoarea darurilor tale niciodată primite și caut liniștea nopții în miez de lună privită pe geam, la început de toamnă.

Tu ce ești eu din mine

Coboară-mi în vene, prinde-mă de gât,
Strânge-mă la pieptul tău și înghite-mi fiecare cuvânt.
În noaptea de astăzi, care poate fi la fel de bine și noaptea de mâine,
Noi mâncăm din trupul celuilalt.
Carnea ta are gust de dorință și atingerea degetelor tale mă scurtcircuitează.
Ne plimbăm cu barca pe spatele meu,
Rupem din buzele tale un covor ca să avem pe ce dormi,
Călătorim pe genunchii tăi pentru a găsi ceea ce nu căutam,
Privim la modul în care mâinile noastre se împreunează pe fundalul șoaptelor pe care doar mintea noastră le aude.
Mă chemi să locuiesc în tine, să mă mut în inte-riorul plămânilor tăi,
Să respirăm amândoi din gândurile mele
Și să ne înfruptăm din păcatul originar.
Ieri prindeam de pielea ta crini și-ți legam de gene săruturi.
Rătăceam prin catacombele atriilor noastre…
Respirația ne era greoaie, iar visele se adunau de bunăvoie în călcâi
M-ai atins, așa cum o faci de obicei, și din timp am făcut ani,
Iară anii ăștia i-am strâns cu grijă, la dospit.
M-am uitat în venele tale, îmi căutam zâmbetul,
Și am găsit atât de multe în universul cuvintelor mute.
Din coatele tale ies crengi ce cresc în femurul meu,
Avem ochi de elastic ca să ne vedem oriunde,
Pomeții ne sunt de metal fără surâsul celuilalt în răcoarea dimineții.
Din mine crești tu, iară eu din tine.

CASSANDRA DAVIDESCU

AETÉRNUM

Pășim împreună, dar gândurile noastre se ascund la fel ca păpușile rusești.
Cum credem că am ajuns la un gând comun,
Cum aceasta zboară prin prima crăpătură a trupului părăsindu-ne.
Ne învârtim prin aceeași cameră.
Ochii noștri se prind de același decor, un perete alb,
Desenat acolo stă trecut meu și al tău, fiecare cu ascunzișurile sale.
Din când în când, mai batem și din picior să-l trezim pe Măria Sa.
Ne jucăm cu unghiile pe venele celuilalt
Și ne antrenăm la un X și O pe coastele din care am ieșit eu.

Tu îmi spui mie povești, le mai spui și altora,
Arunci cu vorbe, presupui că iubești și că totul e permis.
Eu, eu caut să caut ce să-ți spun, am prea puține cuvinte în gât.
Uit frecvent să-mi leg șireturile și asta te enervează.
Și tu uiți des să-mi privești umbrele din ochi atunci când trântești cu mine de pământ.
Ne place să dansăm, visând.
Zilnic învăț că durerea este un medicament, iar fericirea asemenea unei cocote.
Vorbesc singură cu vocile din capul meu,
Câteodată intri și tu în contradicție cu ele, cu al tău Iona să mă păzești.

Astăzi am împărtășit un salut, o bucată de pâine, câteva cuvinte rupte din degetele tale,
Un sărut furat din tăcerea ta și o privire înțeleaptă care știe să nu ceară prea mult.
Ieri ne-am bătut cu violență și ne-am înjurat cu singurătate,
Ieri nu înțelegeam că nu e important să ai dreptate.
S-a făcut lumină și dezbrăcat cum ești, mă văd pe mine mai curată.
În pernele noastre zac monștri, iar pe cearceful albastru aleargă flori furate de pe câmp.
Din pătura lipită de al tău trup ies aburi, norișori cu dorințe.
Capul tău visează.

În casa noastră sălășluiesc toate gândurile pe care nimeni nu are curaj să le spună
Le ținem în frigider, în congelator.
La intrare afișăm cu litere normale, normalitatea
Iar papucii noștri stau aliniați în cea mai plăcută dezordine
Ca să avem motive să ne căutăm.
Ieri am căutat să spunem Nu unor situații.
Astăzi o să căutăm de ce căutam ieri să spunem Nu.
Prea mulți de Nu umblă liberi la noi în casă.

M-am gândit că ar fi bine să fugim în noi,
Să bem, din nou, lichid amniotic și să hoinărim.
Mi-ar plăcea să văd neștiutul și să aud necunoscutul
Desprins din palmele tale, bineînțeles.
Inima ta galopează, e prinsă în lațul vorbele mele.
Astăzi ca și ieri o să vrei să tai din capul meu nespusele,
Vrei să faci un platou cu toate întrebările tale.

Mi-e teamă să nu mă desprind din încleștarea pumnilor tăi.
Mă înfioară clipa când voi păși din mine spre mine.
Zarul și minutele dansează pe neuronii mei,
Azi îmi spun lasă-l, lasă-l, lasă-l ca să te lași pe tine,
Dar ieri-ul din azi, faustian îmi șoptește Nu.
Prea mulți de Nu umblă și-n mine.

Suntem la marginea patului, niciun Brutus prin preajmă,
Nu avem vinovați pe care să-i etalăm cu mândrie,
Suntem doar noi, doar noi, doar noi
Aceiași noi o veșnicie...

TIRON LAURENȚA - LAURA

Cafea

Mă urmărea pisica moartă
Chipul ei se oglindea în ceaşca de cafea
Zațul mieuna la mine
Printre porțelanuri sparte şi oglinzi fine
Tu erai un străfund de tors
Te amestecai cu noaptea în ghemuri
Când te apropiai de câini
Începeai să tremuri
Am să duc ceaşca la gură sau opresc mieunatul
Am să omor pisica sau îi cos gura
O să mă doară ceaşca zvârlită de-a dura

O lehuză

Marea îşi sparge valurile de țărm în travaliu
Ca nişte peşti avortați oamenii se întind leneşi
Pe nisipul fierbinte
Burta lichidă se dilată
Si aruncă placenta plină de scoici
Sărută naşterea înspumată
Otravă sărată pe buzele salvamarului
Soarele aruncă cuțite de lumină
O imagine apoi îl trage în adâncuri
S-a născut marea din visul unui înecat

jurnal din anul covid

Dumnezeu mi-a îngropat botezul între gratii
Spune o rugăciune ca să fii iertat
Preludiul soldatului este războiul
Printre atâtea anxietăți şi complexe
Zilele nu mai au termen de valabilitate
Lațul ne va sugruma fără să ne atingă
Sub o cortină de fier inima e din paie
Sângele se va dilua în vicii
Ateii vor dezerta într-o credință
Boala va dispărea
Şi oamenii vor muri ca înainte

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „JUVENTUS”

Alungarea cobelor

Ați observat cum în timp ne umplem de bube?
De răni, de balast ce atârnă greu...
Și-n loc să le vindecăm – ce facem?
Le scărpinam, le infectăm, le neglijăm mereu.
Se inflamează tot țesutul...
Puroiul se-mprăștie astfel și cotropește fiecare colțișor de inimă,
Se-mpregnează-n fiecare por, nimic nu ne mai animă.
<Nu mai e timp pentru amor!>
Scindezi cu atenție în interior:
Vise abandonate,
ritmul alert al vieții cu chestiunile ei stresante,
neîmpliniri, dezamăgiri,
iluzii,
Lipsa unei încurajări, a unei aprecieri.
Toate acestea ne îmbolnăvesc și ne slăbesc.
<Cădere în abis...>
Dar totuși nu ne resemnăm cu "așa a fost scris"!
Alungăm cobele!
Ne recăpătăm puterile...
Spre-un alt decor fugim,
Scăpăm de "cintirim"...
Luptăm! Putem învinge teama,
și regăsi lumina!
Cum facem acest lucru mă-ntrebați?
E simplu, nu mai stați să calculați:
Visând din nou,
luând viața ca pe-o joacă,
iubindu-ne și regăsindu-ne;
Durerea preschimbând-o-n zâmbet și culoare,
bucurându-ne de soare!

Omul-mașină și supraomul

-Ceva scârțâie...S-au deteriorat plăcuțele de frână?
Boom! Un zgomot puternic!
-Ai lovit ceva? S-a spart baia de ulei?
-Nu. Nu s-a-ntâmplat nimic...
Cum să-i explic să mă-nțeleagă?
-Sunt suspine...Sufletul a dat pe-afară,
n-a putut nici măcar frâna de mână s-o tragă.
E-un hohot de plâns,
iar singurul lucru ce curge sunt lacrimile mele pe obraz.
-Hai sus pe rampă, să-ți facem ITP-ul.

***

Mintea-i motorul, sufletul e combustibilul, iar corpul e caroseria.
Gândim și suferim prea mult, nu mai simțim bucuria!

***

Prea mult carburant, bujii înecate, pornire a motorului cu complicații.
Se ia așadar una bucată om-mașină și se bagă-n reparații.
Supraomul are o minte puternică,
procesul presărându-l cu empatie și-o companie tainică.
-Ambreiajul se apasă până-n podea și se ridică progresiv...
<Trage aer adânc în piept dintr-odată și apoi expiră-ușor, concesiv...>
-Volanul lasă-l în grija mea.
Uite, se pune-n mișcare...
Liniștește-te, nu e nevoie de nicio semnalizare,
admiră-te, privește doar în oglindă.
Suntem doar noi, iar tu vei învăța să conduci.
<Să te conduci.>
-E minunat! Ai reușit să-ndepărtezi rugina,
mi-ai dat și polish,
lăsându-mi zâmbetul să strălucească-n cap de afiș!

lui T.
Primul meu trofeu

Un gol se-așterne-n suflet căci nu mai ai ce da...
Te-nchizi în tine, amuțești și tot ce-ai vrea...
sunt două brațe prinse-n talia ta
și-o voce ce-ți șoptește "vor trece toate, draga mea!"
Și asta s-a și petrecut...
pe toate părțile m-ai descusut -
Erai departe...la mijlocul terenului...

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „JUVENTUS"

LORE VRE

Am pasat către tine stări ce-mi păreau ale eternului:
un amalgam de temeri, griji, dureri...
Iar tu, tu le-ai driblat ca-n zilele bune,
le-ai transformat cum nu se putea mai bine!
Și Doamne ce-a urmat apoi!
Din toate-ai facut lumină și mi-ai pasat-o înapoi.
Iar eu - uite! Am umplut un gol...șutând spre poartă și-nscriind:
E Goool!
Ți-am imitat până am învățat exemplul -
respir și mă pot bucura de fiecare lucru simplu:
de soare, de ploaie, de vânt,
de mâncare, de-o-mbrățișare!
Și nici măcar n-ai avut nevoie de carte de salvare să știi unde să tai...
Deși... modelul meu nu-l știai.
Vieții ai dat un sens,
ai reușit să mă descarcerezi!
Cu tine, sufletu-i acasă,
ochii tăi – fereastră spre o lume mai frumoasă.
***
Victorioasă mă duc să ridic un trofeu
și ce să vezi? Trofeul pentru mine sunt chiar eu!

BIANCA VILICHI

BIANCA VILICHI - POEZII

Douăzeci și opt

privire surprinsă-n carapcaea arsă de soare
ca o scoică ce a stat mult pe uscat
aș putea decoji pielea, te-ș putea privi noaptea
îmi dă curaj și mă regăsesc în tine mai mult
decât în mine
hai să ne jucăm, hai să ne-mbătăm de noi
cândva...
filmul lui Diego Quemada-Diez mă înfricoșează
sunt fascinată de, nu mai mult, nu mai puțin, 28
de secunde
dar mi-e frică de eroare dacă am greșit dacă am
numărat prost
mă duc în gând cu ce am
de fapt nu mă duc, ci stau. mă tem mai rău decît
un câine care se teme să nu-i iei mâncarea mi-e
teamă de un vers liber aici
ce poveste de dragoste bizară
uneori îmi pare rău că nu ne-am întâlnit în vară
în luna mai
atunci e frumos să te îndrăgostești
păcat, cu această carantină, trebuie să mai
aștepți
covid trăind la țară
covid într-o plină seară
Italia, mi amore, te-au înecat în viruși
nu te mai pot vedea, fără grijă, o lăsăm pe 29
mai

o să mă mișc pe ritmuri mexicane chiar dacă
mi-e frică de tot ce s-ar putea întâmpla
28 de secunde. Atât durează să te pot revedea.

Fără titlu

îmi amintesc de nicăieri
Cum am rămas fără lumină, erai răcit și mă gân-
deam la tine.
dar nu pentru că erai răcit
îmi plăceai mult
și din bucătărie, unde eram cu ai mei,
Pe beznă
am venit la tine.
Erai răcit și dormeai și-mi plăceai mult
m-am pus lângă tine
apoi am tăcut.
Te auzeam respirând. Era prea întuneric ca să
pot vedea ceva
îmi aminteam de copilărie și de umbre pe tavan
mă lua frica când veneau ploi
mama era mereu speriată,
iar noi și bunica cântam, ne liniștеam cumva.
Acum eram cu tine
și nu mă mișcam că să poți dormi,
erai răcit, mi-era milă
mă gândeam că vei pleca curând
și dintr-o dată luminile de pe brirou albastre s-
au aprins.
Astăzi s-a luat curentul pentru o secundă. poate
gândul n-a fost chiar out of nowhere, cum tind
să cred mereu despre ce-mi vine-n minte.
știu un lucru sigur acum:
toate drumurile duc spre copilărie.

Machetă marină

Pe valul unei corăbii
pluteam în doi
privirile noastre erau patru faruri marine.
în bătaia lunii
doar dungile ni se mai vedeau
cât să speriem lumea ce-ar putea să vină
să ne distrugă calmul, vâna
să ne distrugă pe noi doi
furtuna
ascunși într-un colț al amintirii noastre.

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „JUVENTUS”

TEODORA MITEA METEORA

1. Jocuri de furtună

Iar e furtună.
Eu mă așez în brațele tale, strânge-mă tare!
M-am făcut mică, mică- caută-mă,
Ne jucăm șotron în inima ta,
1! Povestește despre cum m-ai uitat
2! Povestește despre cum nu m-ai iertat
3! Povestește despre cum..
Am căzut! Mă ascund după vertebrele tale,
Nu mă găsești, alerg, alerg, alerg!
Nu mai ai aer, nu mai am răbdare
Furtuna e din ce în ce mai puternică,

Nu mai găsesc calea spre brațele tale,
am rămas între vertebre, tu te-ai plcitisit
Te-ai întors să te uiți la televizor, vezi cum se ceartă,
Râzi! Râzi? Îți aprinzi o țigară,
Mă duc printre plămâni ca să ți-i șterg
Îți mai aprinzi una, eu renunț.
Mă pun și eu să mă uit la televizor, se ceartă,
Urlet, e furtună, iubitule!
Mă pun să curăț, tu te pui să citești.
Va trece noaptea.
Ți se pune iar praful pe brațe.

2. Disperare

Ea are sticlele pline cu diamante,
el vrea să uite de pietrele de pe trotuar.
E un magazin la colțul străzii,
El se clatină, doi în stânga, trei în drepta,
Vrea sticla cu diamante!
Iar ai venit? Iaaar...
Cu ce cumperi? Ia regretele astea, poți să le păstrezi...
Vrei să le uiți? Dă-mi sticla!...
Bea omul dependent de diamante,
Îi ajung în stomac, femeia îi ia regretele,
Încă o sticlă cu diamante, dă-mi, femeie!
Ia regretul că mi-am părăsit nevasta,
Ia regretul că mi-am pierdut casa,

Ia regretul că vin aici în fiecare zi,
Ai luat? Am luat..
Încă o sticlă, femeie! Dă-mi diamante! Nu mai am regrete..
Femeia cu sticle de diamant îl înțelege, pe el și pe toți,
Scoate aparatul de regrete, i-l pune pe cap și extrage.
Încă o sticlă cu diamante! Că n-a învățat să danseze..
Încă o sticlă de diamante! Că nu își sună părinții..
Încă o sticlă de diamante! Că nu s-a făcut noapte
să uite de azi, de ieri, de tot.
Cât îi e de rușine!...

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „JUVENTUS”

FLORINA - RALUCA VOITEANU

Moștenire

Mi-s gândurile foc și văpaie.
În inima mea nu mai Rai e.
Aș vrea să plec o dată cu tine,
Însă iarna asta nu mai vine.

Mi-aș lua lumea-n cap efemer
Doar ca să simt încă lumina din cer,
Dar am mult prea multe scântei
Luate puțin câte puțin de la ai mei.

(Deo)dată

Mi-s gândurile focuri de abis
Am numai litere de nedescris.
Mă închin în van
Poate primesc un dar,
Am vocea gâtuită
De cuvinte bolborosite
Și simt că mă îndrept
Cu crucea pe piept.

Mi-aș dori să-ți scriu de bine,
Dar știu că minciuna nu-ți convine.
Ai un dar aparte
De a mă ține din scurt pe o carte.
Vreau să te deslușesc
Consoană cu vocală,
Iubire matriarhală,
Gând deșertat în pustiu
De la al tău ceresc fiu.

Din ură

Universul imortalizat în ochii tăi îl iubesc lesne,
Pe tine mai greu...
Suferi tot timpul în splendide, vaporoase,
tăcute lacrimi...

Ți-am înfășurat inima pe un titirez
Și l-am lăsat să facă cercuri
Prin iluzii ce pier
Ca ziua de ieri,
Prin arome și ticuri
Ca de Vivaldi anotimpuri.

Nu mă îndoiesc că te urăsc,
Tot timpul, aici și acolo,
Te arunc înapoi în gol
În visul de dincolo...
Știu de ce o fac: vreau să înveți să zbori,
pentru că
Nu mă îndoiesc că în iubire zbori întotdeauna
prea târziu.

MARIA ANCUȚA MELINTE

La capătul curcubeului

Pari obosit, prieten drag, călătorind prin mijlocul furtunii,
Dar oprește-te puțin aici, la fag și ascultă cântecul naturii
Înălță-ți aripile înspre cer și simte-această briză parfumată
Şi-apoi-sper să-ți amintești lejer, că ai o inimă imaculată

N-ai mai trecut demult pe-aici, dar natura vie tot te-așteaptă
S-au scuturat chiar și cireșii înfloriți, s-au pierdut într-o delicată șoaptă
Sub piersicii trandafirii și fini, au înflorit acum bujorii pastelați și albii crini
Și-acum simți armonia orizontului divin, privind doar la zborul păsărilor lin?

Ziua trece în neștire ca o apă curgătoare;
Noaptea vine înspre tine cu un violet amurg în soare
Chiar și luna argintie te veghează cu răbdare;
Luminându-ți ușor chipul; de orice fel de-ngrijorare

În eterna ta gândire veșnică gândire;
Te cufunzi iar în profunde stelele de visare
Se vor întoarce într-o zi la tine;
Și tu vei înflori ca un trandafir în soare

Stropi de ploaie
Plouă atât de delicat,
O ploaie lină de speranță,
Într-o veșnică romanță,
Ascunsă parcă-n taina nopții,
De a șoaptelor emoții.
Seninele culori de altădată
Se clădesc ușor, ușor,
Se-mpletesc multicolor
Și creează fantezii,
Stropi de ploaie străvezii.
Doar acum în taina nopții,
Eu pictez decât emoții,
Sentimente puerile,
Efemerele safire.
Care acum și altădată,
Se-mpleteau ca stropi de ploaie
Și cădeau încetișor
Făr' de păcat,
Făr' de speranță,
Într-o eternă romanță.

Glasul Naturii

Am să mă opresc o clipă; să mă joc cu păpădiile
Și-am să mă plimb prin grădină să ascult ciocârliile
Voi lua în mână o petală, voi mirosi o floare
Și voi privi natura ca pe o mare binecuvântare!

Și totuși...
Am să mă bucur și de ploaie și de soare
Și voi aștepta aici curcubeul ce din mii de nori tot apare
Căci această armonie scăldată în soare și în vii culori
Îți mângâie sufletul cu feluritele parfumate flori

3. Gaura din Rai

Stăteau în Rai, el și ea.
Lui îi era dor de pământ,
Ea se simțea bine pentru că nu mai trebuia să facă mâncare.
Lui îi era frică să plece,
frică să rămână,
îi era dor de dorință, de păcat-
Ea îi spunea să plece, dar să se asigure că vine înapoi
mai repede de 10 seara, voia să doarmă.
El o ruga să vină cu el, e doar o excursie!
Ei îi era frică de înălțime,
El se îneca în perfecțiune
Se aruncă. Ea se pune la somn și plânge.
Pe Pământ, începe să plouă torențial.
A pierit golul din el, a pierit păcatul din ea.